

не ща азъ вече да та слушамъ, не го ща вече да говора за тая проклѣта пушка. Тая пушка насмалко щеше да ми донесе беля на главата! Азъ, байо Либене, онзи день са уилашихъ отъ тебе, и мислехъ, че ти щешъ да ми отрѣжешъ главата, като на волъ . . . Ти, да ти кажа право, си човѣкъ несправедливъ, сѣрдитъ и инатинъ, и азъ не ща вече отъ сега да говора съ твоя милость за голѣми работи. . .

— Не, Хаджи, не пушката и не саблята ми са върти въ главата; а сжвсѣмъ друго нѣщо. . . Азъ искамъ да си поговора съ тебе за една приятелска работа.

Хаджи Генчо закачилъ саблята на стѣната, дошѣлъ при дѣда Либена и курдисалъ са при него, като цигански пищовъ.

— Казвай де! казалъ той, па ержсто-